

๕๙

โลกตระการ
ของคนখেลา

ท่านทั้งหลาย จงมาดูโลกนี้อันตระการดุจราชรถ
ที่พวกคนখেลาหมกอยู่ แต่ผู้รู้หาซึ้งอยู่ไม่

โลกตระการของคนเขลา

๕๒๔

สรรพสิ่งทั้งปวงที่มีอยู่ในโลก ไม่ว่าจะเป็นสิ่งที่มีชีวิตหรือไม่มีชีวิต ต่างอยู่บนพื้นฐานของความจริงทั้งสิ้น คือไม่เที่ยง มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา เปลี่ยนแปลงไปสู่ความเสื่อมทุกวินาที และก็สูญสลายในที่สุด ทุกสิ่งล้วนเป็นทุกข์ ไม่ใช่ตัวตนที่แท้จริง เราควรแสวงหาของจริงที่จะนำความสุขที่แท้จริงมาให้แก่เรา นั่นคือ “ธรรมกาย” ที่มีอยู่ในตัวของพวกเรา เป็นที่พึ่งที่ระลึกที่แท้จริง ที่ทุกคนสามารถเข้าถึงได้ด้วยการเจริญสมาธิภาวนา

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน ขุททกนิกาย ธรรมบท ว่า

“เอถ ปสฺสณิํ โลกํ	จิตฺตํ ราชรรูปมํ
ยตุถ พาลา วิสีทนติ	นตฺถิ สงฺโก วิชานตํ

ท่านทั้งหลาย จงมาดูโลกนี้อันตระการดุจราชรถ ที่พวกคนเขลาหมกอยู่ แต่ผู้รู้หาข้องอยู่ไม่”

โลกใบนี้เหมือนละครโรงใหญ่ที่มีนักแสดงมากมาย ทั้งเด็กหนุ่มสาว และคนชรา บางครั้งในคนๆ เดียวกันก็แสดงได้หลายบทบาท เป็นทั้งคนดี และคนไม่ดี ขึ้นอยู่กับความชอบใจที่อยากจะเป็น แม้ตัวเราบางครั้งก็อยากทำความดี บางทีไม่อยากทำบาปอกุศล หรือบางทีก็อยากอยู่เฉยๆ เราจะสังเกตได้ว่า ถ้ายามใดที่ใจเราใสสะอาดบริสุทธิ์ มีความคิด คำพูดและการกระทำที่ดีๆ ยาม

โลกตระการของคนเขลา

๕๒๕

นั้นเราจะสวมบทบาทของฝ่ายกุศลธรรม เมื่อเราระลึกย้อนกลับมาดูภาพแห่งการสร้างความดี เราจะมีแต่ความปลื้มใจ แต่บางทีเมื่อมีบาปอกุศลเข้ามาแทรก ทำให้ใจเราขุ่นมัว แล้วเปลวไฟแสดงบทบาทของฝ่ายอกุศล ทำในสิ่งที่ไม่ดี ซึ่งกว่าจะรู้ตัวว่าผิดพลาด ก็อาจสายเกิดแก่แล้ว ต้องไปเสวยทุกข์เวทนาแสนสาหัสในอบายภูมิ

นักปราชญ์บัณฑิตมองเห็นความเป็นจริงของโลกและชีวิตเช่นนี้ จึงไม่ติดข้องอยู่ในโลก โดยเฉพาะเมื่อได้เกิดมาเป็นมนุษย์สามารถอาศัยโลกอันตระการนี้เป็นฐานที่ตั้ง สำหรับสั่งสมบุญสร้างบารมี เพื่อพัฒนาคุณภาพของชีวิตให้สูงขึ้น แม้จะดำรงชีวิตอยู่ร่วมกับชาวโลกทั่วไป แต่ก็ไม่หลงใหลเพลิดเพลิน ไม่ติดข้องอยู่กับโลกกับวัตถุ ไม่ประมาทมัวเมาในชีวิตพยายามยกจิตใจให้สูงขึ้น จนกว่าจะบรรลุโลกุตตรธรรม มีชีวิตที่อยู่เหนือโลกเช่นเดียวกับพระอรียเจ้า และพระอรหันต์ผู้พ้นแล้วทั้งหลาย

*ดังเช่นเรื่องของยสกุลบุตร ผู้เบื่อหน่ายในชีวิตฆราวาส แม้จะมีชีวิตที่พรั่งพร้อมไปด้วยเบญจกามคุณ ๕ มีปราสาทสวยงามใหญ่โตโอฬาร แต่กลับไม่ยินดีในสมบัติเหล่านั้น ท่าน

โลกตระการของคนเขลา

๕๒๖

พิจารณาเห็นว่า นี่คือโลกามิส เหยื่อล่อที่ทำให้หลงติดอยู่ในโลก เหมือนปลาที่ถูกล่อด้วยเหยื่อให้เข้าไปติดเบ็ด โดยไม่รู้ตัวว่า กำลังจะเข้าไปสู่ความตาย ยสกุลบบุตรพิจารณาเห็นความเป็นจริงของชีวิต ถึงกับเปล่งอุทานรำพึงรำพันขึ้นมาว่า “ที่นี้วุ่นวายหนอ ที่นี้ขัดข้องหนอ”

คืนหนึ่งท่านตื่นขึ้นมากลางดึก เห็นเหล่าข้าทาสบริวาร กำลังนอนหลับ เลื้อยผ้าหุลดลุ่ยดูไม่งามตา บางคนนอนกรน บ้างก็ละเมอ ภาพต่างๆ เหล่านี้ปรากฏต่อสายตาของยสกุลบบุตร ประดุจปาเข้าผิ ดิบที่น่าเกลียดน่าชยะแขยง เพราะสัญญาเก่าที่ท่านเคยสั่งสมอสุภกัมมัญฐานมาหลายภพหลายชาติ ทำให้ได้อสุภสัญญา ภาพที่ข้าทาสบริวารนอนระเกะระกะ หัวไปทางเท้าไปทาง เป็นภาพนำมาซึ่งความสลดสังเวช ทำให้ท่านเกิดความเบื่อหน่ายขึ้นมา เมื่อเบื่อหน่ายจิตจึงคลายจากความกำหนดยินดี ท่านจึงตัดสินใจออกจากคฤหาสน์ที่ใหญ่โตมโหฬารนั้นทันที

ก่อนรุ่งอรุณ ยสกุลบบุตรเดินไปพลางก็รำพึงรำพันไปพลางว่า “ที่นี้วุ่นวายหนอ ที่นี้ขัดข้องหนอ” อยากจะไปแสวงหาสถานที่ที่ไม่วุ่นวาย แต่ก็ไม่รู้จะไปทางไหน จึงเดินไปเรื่อยๆ เข้าไปในป่าอิสิปตนมฤคทายวัน พวกเทวดารู้ว่า ท่านเป็นผู้มีบุญ อยากได้บุญใหญ่กับท่านผู้กำลังแสวงหาทางหลุดพ้น จึงช่วยกัน

โลกตระการของคนเขลา

๕๒๓

ป้องกันอันตรายต่างๆ ให้ท่านเดินทางโดยปลอดภัยจนกว่าจะไป
ถึงพระผู้มีพระภาคเจ้า

เช้าวันนั้น พระผู้มีพระภาคเจ้าทอดพระเนตรเห็น
ยสกุลบบุตรเข้ามาในข่ายพระญาณ ทรงรู้ว่า วันนี้ผู้มีบุญจะมาหา
พระองค์ จึงเสด็จจงกรมอยู่ในป่าเพื่อรอคอยการมาของท่าน
ขณะนั้นเอง ยสกุลบบุตรเดินตรงเข้าไปในบริเวณนั้น พร้อมกับ
เปล่งอุทานให้พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ยินว่า “ท่านผู้เจริญ ที่นี้วุ่นวาย
หนอ ที่นี้ขัดข้องหนอ”

พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสตอบว่า “ดูก่อนยสະ ที่นี้ไม่วุ่นวาย
ที่นี่ไม่ขัดข้อง มาเถิดยสະ เราจักแสดงธรรมแก่เธอ” ทันทีที่
ยสกุลบบุตรได้ยินว่า ที่นี่ไม่วุ่นวาย ไม่ขัดข้อง ท่านรำเริงบันเทิงใจ
เหมือนปลาในหนองน้ำที่แห้งขอด ดิตตวัชรรับสายฝนที่ตกลง
มาให้ความชุ่มฉ่ำ ท่านถอดรองเท้าทองพลางเข้าไปถวายบังคม
พระผู้มีพระภาคเจ้า แล้วนั่งฟังธรรมจากพระองค์ด้วยความ
เคารพนอบน้อมอย่างยิ่ง

พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงแสดงอนุပ္พพิกขา คือ ตรัสถึง
การให้ท่านว่า เป็นสิ่งที่ควรทำ เพราะเป็นการขจัดความตระหนี่
ออกจากใจ จะได้เป็นบุญกุศลติดตัวข้ามภพข้ามชาติ เกิดมา
ก็ภพก็ชาติจะได้ไม่ต้องลำบากในการทำมาหากิน จะได้สร้าง
บารมีได้อย่างสะดวกสบาย แล้วจึงตรัสเรื่องการรักษาศีล ซึ่ง

โลกตระการของคนเขลา

๕๒๘

เป็นบ่อเกิดแห่งคุณความดีทั้งมวลที่จะทำให้มีความสุข ความ
บริสุทธิ์ทั้งในโลกนี้และโลกหน้า จากนั้นทรงตรัสว่า เมื่อเราให้ท่าน
รักษาศิลเป็นประจำแล้ว จะเป็นเหตุให้ไปสวรรค์ ซึ่งถ้ามีบุญ
มากก็เลือกเกิดได้ว่า จะไปอยู่สวรรค์ชั้นไหน ตั้งแต่ชั้นจาตุมหา-
ราชา กา ดาวดึงส์ ยามา ดุสิตา นิมมานรดี ปรนิมมิตวสวัตติ
เป็นสุขที่ยิ่งกว่าความสุขในโลกมนุษย์นี้มากมายหลายเท่าตัว

ถึงกระนั้น พระองค์ยังชี้ให้เห็นว่า เหล่าเทวดาที่เสวย
ทิพยสมบัติในสวรรค์ ก็ยังตกอยู่ในอำนาจของกิเลส คือเบญจ-
กามคุณเช่นกัน ยังพัวพันด้วยรูป รส กลิ่น เสียง สัมผัสต่างๆ
มีโลภะ โทสะ โมหะ บีบบังคับอยู่ เมื่อถึงคราวหมดบุญก็ต้องจุติ
ไปเกิดเป็นอย่างอื่นตามกำลังบุญเพราะฉะนั้นที่สรรพสัตว์พ้นทุกข์
ไปไม่ได้ ก็เพราะมัวยึดติดอยู่กับเบญจกามคุณซึ่งเป็นธรรม
เครื่องเนิ่นช้า ที่ทำให้สรรพสัตว์หลงใหลเพลิดเพลินและประมาท
ในการแสวงหาหนทางพระนิพพาน

เมื่อยสกุลบบุตรสนใจไปตามกระแสพระธรรมเทศนา
ท่านเกิดปัญญาเห็นแจ้งไปตามความเป็นจริง เกิดความเบื่อหน่าย
ในกามทั้งหลาย พระพุทธองค์ทรงรู้ว่า ยสจะมีใจผ่องแผ้วดีแล้ว
จึงทรงชี้หนทางที่จะออกจากเบญจกามคุณว่า “บรรพชาเป็น
ทางปลอดโปร่ง เป็นวิธีการที่จะทำให้ใจสงบจากกามคุณทั้งหลาย”
เมื่อใจหยุดนิ่งย่อมไม่มีสิ่งใดที่จะมาทำให้ใจหวั่นไหว ใจจะมุ่ง

โลกทรรศน์ของคนเขลา

๕๒๕

ตรงต่อหนทางพระนิพพานเพียงอย่างเดียวเท่านั้น

จากนั้น พระพุทธองค์ทรงชี้ให้เห็นว่า พื้นฐานของมนุษย์ทุกคนมีทุกข์ทั้งนั้น สาเหตุที่ทำให้เกิดทุกข์ คือ ความอยาก ไม่ว่าจะเป็นกามตัณหา ภวตัณหา วิภวตัณหา การจะดับตัณหา ความทะยานอยากเหล่านั้นได้ ใจต้องหยุด ที่เรียกว่า นิโรธ แปลว่าดับก็ได้ แปลว่าหยุดก็ได้ เมื่อหยุดใจได้ถูกส่วน มรรคมีองค์ ๘ ประกอบกันเข้า รวมกันเป็นดวงใส บังเกิดเป็นดวงสว่างไสว เรียกว่า ปฐมมรรค เกิดขึ้นที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ เป็นต้นทางที่จะไปสู่อายตณนิพพาน

ท่านยสะดำเนินจิตเข้าสู่ภายในเรื่อยไป ท่านรู้เองเห็นเองว่า สิ่งใดสิ่งหนึ่งมีความเกิดขึ้นเป็นธรรมดา สิ่งนั้นทั้งมวลย่อมมีความดับเป็นธรรมดา ท่านได้บรรลุธรรมเป็นพระโสดาบัน ต่อมาเมื่อได้ฟังธรรมซ้ำอีกครั้ง ในที่สุดก็ได้บรรลุธรรมเป็นพระอรหันต์

เราจะเห็นว่า นักปราชญ์บัณฑิตต่างมีความคิดที่จะออกจากทุกข์กันเช่นนี้ คือคิดว่าทำอย่างไรจึงจะพ้นทุกข์ เข้าถึงความสุขที่แท้จริง แล้วจึงหาทางออกจากโลกามิส ซึ่งเป็นเหยื่อล่อของพญามาร ที่มาล่อให้ยึดติดกับสิ่งที่ไม่เป็นสาระ จนทำให้ละเลยที่จะทำพระนิพพานให้แจ้ง ละเลยการสร้างบารมี

โลกตระการของคนเขลา

๕๓๐

หรือไม่ใส่ใจที่จะทำความดี ให้ทาน รักษาศีล หรือเจริญภาวนา เพราะคิดเพียงว่า ที่เป็นอยู่ทุกวันนี้ก็มีความสุขแล้ว แต่ความเป็นจริงมันเป็นเพียงแค่ความเพลินเท่านั้น ยังสุขไม่จริง ยังเต็มไปด้วยทุกข์ เพราะตราบใดที่ใจยังไม่หยุด ยังไม่ได้ที่พึ่งที่ระลึกที่แท้จริง ชีวิตย่อมไม่ปลอดภัย เราจึงประมาทไม่ได้

ดังนั้น อย่าปล่อยให้อันตรายผ่านไปโดยไร้ประโยชน์ ไม่มีสาระแก่นสาร อย่ามัวหลงใหลเพลิดเพลินกับกระแสโลก ซึ่งนับวันจะมีเครื่องล่อตาล่อใจเพิ่มมากขึ้น ทำให้ใจหลุดจากศูนย์กลางกาย เราจะต้องทำชีวิตให้มีคุณค่า เพราะชีวิตของเรามีความสำคัญต่อโลก เรายังมีภารกิจที่จะต้องทำอีกมากมาย ภารกิจหลัก คือ การทำใจให้บริสุทธิ์ ให้หลุดพ้นจากกิเลส-อาสวะทั้งมวล จะได้ไปแนะนำสั่งสอนให้มวลมนุษยชาติทุกคนเข้าถึงธรรมกายและเผยแผ่วิชชาธรรมกายไปทั่วโลก ให้ทุกคนตั้งใจปฏิบัติธรรมทุกวัน อย่าได้เกียจคร้านในการทำภารกิจหลักของตนเองให้สมบูรณ์ หมั่นฝึกฝนใจให้หยุดนิ่ง จนกว่าจะเข้าถึงพระธรรมกายกันทุกคน

